

PETRI

ik opnieuw het ontbreken van de twee voorste tanden. Het vischslim lag als een glibberig web over zijn gelaat, een draad was er voor één zijner oogen gespannen. Petri keek naar mij op, vijandig, wreed en troebel, alsof hij dronken was. Ik had de grootste moeite mijn afkeer meester te blijven, had hem van mij af kunnen trappen; evenwel, ik stond roerloos met de lantaarn boven het hoofd. Petri spoog langzaam, kwijlerig en sullig, alsof hij plotseling de beheersching over zijn spieren verloren had en werkelijk beschonken was, iets uit zijn mond. Ik vloekte luid en vol afschuw de eenige Hollandsche godslastering die Petri ook kende, waarop zijn gezicht weer tot een lach vertrok. Gelijkzeitig kwam de maan van achter de rotsen, een helder schijnsel over de zee werpende. Ik knipte de lantaarn uit. De zee was zwart met een enkele zilveren baan, de contouren van de rotsen bleven duister tegen den lichtenden achtergrond van den laten nachtelijken hemel. Ik keek eerst om mij heen, daarna weer naar Petri. Het scheen dat in het korte oogenblik het vijandige uit zijn oogen verdwenen was; met een doek deed hij moeite zich het vischslim uit het gezicht te vegen. En vreemd, een ondeelbaar oogenblik kreeg ik het gevoel of ik van den dood gered was.

— Ja, ja! . . . Hij wilde blijkbaar iets zeggen. Ik wist evenmin de spanning geheel te breken en zocht naar wat woorden. Ik zei iets over de maan en dat het nu te licht geworden was. Tenslotte was het maar een gewone vischpartij. Petri haalde diep adem.

— Het is genoeg, niet? zei hij, — we gaan slapen, niet? Voordat ik iets antwoorden kon, liep hij reeds weg, liep hij sneller en sneller vluchtende den steiger af en weg. Waarom?

— Petri!!! riep ik hem nog achterna. Ik zette de handen als een trechter voor den mond en schreeuwde nog eens, van den steiger af over de haven naar het duistere punt waar hij bezig was in te verdwijnen: — Petri!!! . . . Petri!!! . . . Hij gaf geen antwoord. In den nacht hoorde ik het wegstervende geluid van zijn vluchtende stappen, haastig en doelbewust, ik hoorde hem draven, struikelend nu en dan, steeds harder en harder loopende, totdat zijn stappen niet meer te hooren waren. Ik luisterde nog even; daarna viel er, niettegenstaande het geruisch van de zee, een plotselinge, doodsche stilte. Ik keek om mij heen en zag wat er door Petri achtergelaten was; de hengels, de emmer met de groote krabgarnalen, de zaklantaarn en in de mand: de loup, de eenige die wij dien avond gevangen hadden, morsdood met een stuk van achter den kop weggebeten. Ik begon alles in te pakken en bracht het weg.

Den volgenden morgen ontmoette ik Petri weer. Evenwel, toen stond hij in mijn keuken en had knoflook en vele specerijen, witten wijn en een handvol gedroogde vruchten